

Sygn. akt VIII C 1045/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 8 lutego 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2021 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. w K.

przeciwko M. S.

o zapłatę

zasądza od pozwanej M. S. na rzecz powoda (...) spółka z o.o. w K. kwotę 1.550,50 zł (jeden tysiąc pięćset pięćdziesiąt złotych pięćdziesiąt groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym od kwoty 1.544,50 zł (jeden tysiąc pięćset czterdzieści cztery złote pięćdziesiąt groszy) od dnia 21 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 950 zł (dziewięćset pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1045/20

UZASADNIENIE

W dniu 21 stycznia 2020 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej M. S. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 1.550,50 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 1.544,50 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 13 września 2019 roku za pośrednictwem platformy internetowej zawarł z pozwaną umowę pożyczki nr (...), z tytułu której roszczenie dotyczące zwrotu kapitału i prowizji stało się wymagalne w dniu 13 października 2019 roku. Pozwana nie zwróciła przekazanych jej środków. Na dochodzoną kwotę składają się: kapitał – 1.488 zł, skapitalizowane odsetki karne liczone za okres od dnia 14 października 2019 roku do dnia 20 stycznia 2020 roku – 56,50 zł oraz opłata za wezwanie do zapłaty – 6 zł.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 4-6)

W dniu 31 marca 2020 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik zakwestionował fakt zawarcia umowy pożyczki, ważność umowy z uwagi na niedochowanie prawem

przewidzianej formy, fakt otrzymania przez powódkę jakichkolwiek środków pieniężnych oraz wysokość naliczonej prowizji. Odnośnie tej ostatniej dodał, że postanowienia ją przewidujące mają charakter abuzywny.

Postanowieniem z dnia 3 lipca 2020 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty k. 6v., sprzeciw k. 7v.-9, postanowienie k. 14)

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powoda podtrzymał stanowisko wyrażone w pozwie. Uzupełniając wyjaśnił, że pozwana założyła konto klienta na stronie internetowej i za jego pośrednictwem wniosła o udzielenie jej pożyczki. Powód dokonał weryfikacji tożsamości pozwanej przy pomocy usługi (...), która potwierdziła dane oraz nr rachunku bankowego pozwanej. Zaciągnięta pożyczka służyła spłacie innego zobowiązania zaciągniętego wcześniej przez pozwaną i była warunkowana uiszczeniem przez pozwaną prowizji, co też uczyniła. Umowa została przez powoda wykonana, pozwana natomiast nie zwróciła pożyczonych środków. Wobec upływu terminu spłaty całość zadłużenia stała się wymagalna. Na koniec pełnomocnik wskazał, że sama umowa nie przewidywała prowizji po stronie pożyczkodawcy, z kolei prowizja pobrana za udzielenie pożyczki refinansującej mieściła się w limicie pozaodsetkowych kosztów kredytu.

(pismo procesowe k. 18-21)

Replikując na powyższe pełnomocnik pozwanej, wnosząc jak w sprzeciwie, zakwestionował oświadczenie (...) Sp. z o.o. o spłacie przez powoda zobowiązania pozwanej oraz fakt zaciągnięcia takiego zobowiązania. Ponadto pełnomocnik podtrzymał argumentację wywiedzioną w treści sprzeciwu.

(pismo procesowe k. 57-58v.)

Na rozprawie w dniu 25 stycznia 2021 roku pełnomocnicy stron nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 65)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 września 2019 roku M. S. zawarła z powodem umowę pożyczki o numerze (...), na mocy której powód udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 1.488 zł. Pożyczka miała charakter refinansujący i jej mocą pozwana spłaciła swoje zobowiązanie pieniężne wobec (...) Sp. z o.o., który to podmiot wcześniej przelał na należący do pozwanej rachunek o nr (...) (...) (...) kwotę 1.200 zł z tytułu umowy nr (...) zawartej w dniu 5 sierpnia 2019 roku.

Zgodnie z postanowieniami łączącej strony umowy ramowej, kwota pożyczki refinansującej była przekazywana przez pożyczkodawcę na rzecz pożyczkodawcy, względem którego pożyczkobiorca ma zobowiązanie, co wyczerpywało roszczenie pożyczkobiorcy o wypłatę kwoty pożyczki. W związku z wnioskiem o pożyczkę refinansującą pozwana zobowiązana była do uiszczenia prowizji w wysokości 375 zł, co też uczyniła w dniu 13 września 2019 roku.

Zaciągnięte zobowiązanie M. S. zobowiązała się spłacić w terminie do dnia 13 października 2019 roku. Niespłacenie w terminie pożyczki uprawniało pożyczkodawcę do naliczania odsetek karnych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. Ponadto powód w przypadku wysłania ostatecznego wezwania do zapłaty był uprawniony do naliczenia z tego tytułu opłaty za przesyłkę pocztową w wysokości 6 zł, zgodnie z tabelą opłat.

W dacie zawarcia przez strony umowy ramowej – 8 lipca 2019 roku – powód dokonał weryfikacji danych pozwanej w usłudze (...), w wyniku której potwierdził, że osobą zakładającą konta klienta jest M. S., zamieszkała w Ł., przy ul. (...), która posiada rachunek bankowy w (...) o nr 13 1020 (...) (...), na którym na datę weryfikacji widniało ujemne saldo w wysokości 23.154,62 zł.

(umowa pożyczki k. 22-22v., wydruk z sytemu k. 24v., potwierdzenie transakcji k. 26v., k. 35v., tabela opłat k. 31v., formularz informacyjny k. 32-35, umowa ramowa k. 36-39v., wydruk z konta klienta k. 44-49, okoliczności bezsporne)

W dniu 15 lipca 2020 roku (...) Sp. z o.o. oświadczył, że wszelkie roszczenia P. wynikające z umowy pożyczki nr (...) zawartej w dniu 5 sierpnia 2019 roku pomiędzy P. a M. S. zostały w pełni zaspokojone przez (...) Sp. z o.o.

(oświadczenie k. 49v.)

Pozwana nie wywiązała się z zaciągniętego zobowiązania i nie spłaciła pożyczki w terminie. Pismem z dnia 18 października 2019 roku powód wezwał pozwaną do spłaty zadłużenia wynikającego z umowy nr (...) w wysokości 1.488 zł.

(wydruk z książki nadawczej k. 25, wezwanie do zapłaty k. 25v.-26)

Do dnia wyrokowania M. S. nie spłaciła zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości i podlega uwzględnieniu.

Strona powodowa oparła swoje żądanie na przepisie art. 720 k.c., w myśl którego, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 r., I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczki udzielił. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie powód wykazał, że udzielił pozwanej pożyczki, którą pozwana zobowiązała się zwrócić w terminie 30 dni. Powód złożył w poczet materiału dowodowego umowę ramową pożyczki, umowę pożyczki, formularz informacyjny, potwierdzenie uiszczenia przez pozwaną opłaty za udzielenie pożyczki refinansującej. Wprawdzie rację ma pełnomocnik pozwanej, iż dokumenty te nie zostały podpisane przez strony umowy, to wyjaśnienia wymaga, że z samej istoty umowy pożyczki zawieranej w formie elektronicznej wynika, że wszelkie wnioski są składane w tej właśnie formie za pośrednictwem konta klienta pożyczkobiorcy. Cała dokumentacja dotycząca umowy również jest udostępniana na koncie klienta i pożyczkobiorca ma swobodną możliwość zapoznania się z jej treścią. Przepisy prawa – ustawa o kredycie konsumenckim – dopuszcza przy tym możliwość zawarcia umowy o kredyt konsumencki na odległość, tj. umowy o kredyt konsumencki zawieranej z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Przypomnienia wymaga, że w myśl art. 2 pkt 1 ustawy o ochronie praw konsumenta, umowa zawarta na odległość oznacza umowę zawartą z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy wyłącznie. W ocenie Sądu za bezsporne uznać należy, że pozwana spełniła wszelkie warunki niezbędne do otrzymania pożyczki, w tym dokonała rejestracji na portalu pożyczkodawcy i założyła konto klienta. Powyższe wynika z samej okoliczności udzielenia pozwanej pożyczki – gdyby M. S. nie dopełniła formalności związanych z rejestracją, nie mogłaby otrzymać pożyczki. Przypomnienia wymaga w tym miejscu, że pozwana przeszła poprawną weryfikację przy zakładaniu konta, która została przeprowadzona w

usłudze (...). Jak wynika z dokumentu z k. 24v., w oparciu o dokonaną weryfikację powód ustalił, że osoba zawierająca z nim umowę ramową to M. S., zamieszkała w Ł., przy ul. (...), która posiada rachunek bankowy w (...) o nr 13 1020 (...) (...), na którym na datę weryfikacji widniało ujemne saldo w wysokości 23.154,62 zł. Relewantnym jest zaznaczenie, że w ramach przedmiotowej usługi podmiot dokonujący weryfikacji danych klienta łączy się bezpośrednio z jego rachunkiem bankowym, brak jest zatem możliwości, aby dane te były nieprawdziwe. Oczywiście jest przy tym, iż weryfikacja danych klienta jest wykonywana przez pożyczkobiorcę wyłącznie jednokrotnie, jego celem jest bowiem weryfikacja danych pożyczkobiorcy oraz należącego do niego numeru rachunku bankowego. W konsekwencji przy okazji zaciągania przez tego samego klienta, w ramach założonego profilu, kolejnych zobowiązań ponowna weryfikacja nie jest konieczna. Jednocześnie brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwana nie wnioskuje o pożyczkę refinansującą. Przypomnieć należy, iż pozwana dokonała przelewu opłaty za pożyczkę refinansującą w tym samym w dniu, w którym zawarła umowę pożyczki. Co więcej wysokość wpłaty – 375 zł odpowiada wysokości prowizji z tego tytułu oznaczonej w treści umowy pożyczki. Nie budzi zatem wątpliwości, iż jedynym racjonalnym uzasadnieniem dokonywania tego typu przelewu jest chęć otrzymania pożyczki refinansującej. Na koniec tej części rozważań uwypuklenia wymaga, że powód załączył w poczet materiału dowodowego całą historię pozwanej z konta klienta, która pokazuje cały proces zaciągania przez M. S. pożyczek, składanych wniosków, dokonywanych spłat. Wreszcie, w kontekście oświadczenia (...) Sp. z o.o. z dnia 15 lipca 2020 roku (k. 49v.) nie budzi wątpliwości, iż powód wywiązał się z zawartej przez pozwaną umowy i spłacił jej zadłużenie wynikające z umowy z dnia 5 sierpnia 2019 roku o nr (...). Reasumując, Sąd uznał, iż przedstawione przez powoda okoliczności, poparte złożonymi do akt dowodami (umową pożyczki, potwierdzeniami przelewów, wydrukiem z konta klienta wskazującym na historię pozwanej, wydrukiem z systemu I.) tworzą zamknięty łańcuch, dając zwarty obraz zdarzenia, każda z tych okoliczności stanowiąca ogniwo tego łańcucha została przy tym ustalona w sposób niebudzący wątpliwości, z wyłączeniem odmiennego jej rozumienia. Ów łańcuch, w kontekście całokształtu materiału dowodowego oraz w zgodzie z elementarnymi zasadami doświadczenia życiowego oraz wskazaniem wiedzy nie pozwala na przyjęcie innego wniosku, od tego, iż pozwana wyraziła zgodę na proponowaną jej pożyczkę, która następnie została jej udzielona.

W ocenie Sądu w sprawie zostało ponadto wykazane, że M. S. była stroną umowy pożyczki zawartej z (...) Sp. z o.o. Jak wynika z załączonego potwierdzenia transakcji (k. 26v.), podmiot ten przelał na rachunek pozwanej o nr 13 1020 (...) (...) kwotę 1.200 zł z tytułu pożyczki nr (...) zawartej w dniu 5 sierpnia 2019 roku. Zdaniem Sądu brak jest podstaw do podważania wiarygodności rzonego dokumentu, został on bowiem sporządzony przez (...), a więc podmiot powszechnie świadczący usługi płatności internetowych. Przypomnienia wymaga, że rachunek, o którym mowa, został pozytywnie zweryfikowany w dniu 8 lipca 2019 roku w konsekwencji nie budzi najmniejszych wątpliwości, że suma 1.200 zł wpłynęła na konto pozwanej, nie zaś innej osoby. Tytuł przelewu nie pozwala przy tym na przyjęcie, iż rzone kwota wpłynęła na konto pozwanej z innych przyczyn, aniżeli podanych przez powoda. Wyraźnego podkreślenia wymaga, że M. S. nie kwestionowała, iż przedmiotowy rachunek bankowy należy do niej, twierdzeń takich nie zgłosił również zawodowy pełnomocnik pozwanej. Jednocześnie wydruk z konta klienta (k. 47v.-48) stanowi potwierdzenie, że M. S. złożyła wniosek o pożyczkę u (...) Sp. z o.o. O czym była już mowa, w przypadku umów zawieranych w formie elektronicznej wszelkie wnioski składane są przez konto klienta na portalu pożyczkodawcy, a zatem dla wykazania, że dany wniosek został złożony wystarczającym jest przedłożenie wydruku z takiego konta, co też powód uczynił. Analiza tego wydruku w połączeniu z pozostałymi dowodami pozwala na wysnucie wniosków, jak to uczyniono wyżej.

Skoro więc powód wykazał ponad wszelką wątpliwość fakt zawarcia przez pozwaną umowy pożyczki i jej wykonania, powinnością pozwanej było udowodnienie, że spłaciła swoje zobowiązanie w całości, albo przynajmniej w większym zakresie, aniżeli oznaczonym przez powoda, jeśli z faktu tego chciała wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). Powinności tej pozwana nawet nie starała się sprostać. Zaznaczenia wymaga w tym miejscu, że strona powodowa precyzyjnie wyjaśniła, co składa się na dochodzoną pozwem kwotę oraz w jakiej wysokości, za jaki okres i od jakich kwot zostały naliczone należności odsetkowe. Nie budzi także wątpliwości, iż roszczenie powoda jest w pełni wymagalne, pożyczka podlegała bowiem spłacie do dnia 13 października 2019 roku.

Odnosząc się do zarzutu pozwanej dotyczącego abuzywności postanowień umowy pożyczki dotyczących prowizji wyjaśnienia wymaga z kolei, iż prowizja ta nie jest dochodzona na gruncie przedmiotowej sprawy, ponadto została

ona zapłacona przez pozwaną przed zawarciem umowy pożyczki refinansującej, a zatem w przypadku jakichkolwiek zarzutów w tym zakresie winna ona wystąpić przeciwko powodowi ze stosownym roszczeniem o zwrot uiszczonej kwoty.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.550,50 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym od kwoty 1.544,50 zł od dnia 21 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku, gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Na gruncie przedmiotowej umowy pożyczki po stronie pożyczkodawcy zastrzeżono prawo naliczania odsetek od zadłużenia przeterminowanego w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, dlatego też strona powodowa była uprawniona żądać odsetek w wyższej wysokości.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 950 zł, na którą złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 50 zł oraz wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w stawce minimalnej – 900 zł.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.